

Historie vývoje zbraní a zbrojí v Lesní říši.

Tento dokument byl vytvořen podle dokumentu „Historie vývoje zbraní a zbrojí v Lesní říši“ sepsaného sirem Rugenoldem z Akvitonu, neboť velice dobře mapuje situaci prudkého vývoje zbraní a zbrojí, která panovala v Lesní říši během posledních několika desetiletí. Původní text byl doplněn o informace, které pochopitelně sir Rugenold nemohl mít k dispozici, neboť odjel s poslední výpravou na Jih.

Tento spis si klade za cíl, předat svému čtenáři základní hrubé informace o vývoji zbraní a zbrojí v Lesní říši do roku 155/9. Jest třeba podotknout, že i dnes jest možné zde narazit na všechny druhy zbrojí

i zbraní, které zde budou zmiňovány, ba dokonce i na takové, o nichž se tu čtenář nedočte. Popisují vývojově nové typy zbrojí a zbraní v závislosti na tom, jak se v Lesní říši objevovaly. Pokud se tedy někde objevila kroužková zbroj, uvádím to jako základní datum vzniku této zbroje, ačkoliv v jiných částech Lesní říše se mohla začít používat i o pár let dříve či později.

V dobách před stěhováním národů – před 18/9 – byl základní zbraní vojáka meč a kopí, jejichž kvalita materiálu a zpracování se různila. U některých národů se navíc objevují lehká vrhací kopí. Meče mají krátkou záštitu a pochvy jsou dřevěné potažené kůží. Dále se používají sekery s jednostranným ostřím, dlouhé nože bez záštitu a luky. Zbroj obvykle tvořil kožený kabátec nebo silná rezná halena. Bohatší bojovníci mívají kabátec pošitý s plechovými pruty nebo destičkami. Hlavu kryje kožená čapka, v počátcích stěhování národů žebrovaná nebo pásová přilba. Štíty jsou kulaté v průměru 0,5 metru nebo oválné. Střed štítu bývá zpevnován kruhovým plechem. U obyčejných dobrodruhů i v branné hotovosti vsí a osad tento způsob oděni přetrval dodnes. Vzhledem k tomu, že se do roku 18/9 bojovalo převážně pěšky, byla to výzbroj dostatečně pohyblivá a lehká. S vzrůstajícími nájezdy ze severozápadu a tím i počínajícím stěhováním národů se objevují první organizované jízdní oddíly, které sebou nesou novou vlnu v oblasti zbraní a zbrojí. Jako příklad uveďme v té době založený Řád rytířů Amarejských bratří. Prodlužují se čepele mečů až na 90 cm, zvětšuje se záštitu chránící ruku, rukověť více vyvažuje meč, čepel bývá odlehčena žlábkem. To vše bylo reakcí na přechod základní složky vojska na jízdu, kde byl třeba delší dosah meče a váha nesnižující pohyblivost jezdce.

V roce 111/9 se objevují štíty mandlové ze dřeva po okrajích pobité kovovými pásy s kovovou puklicí ve středu štítu. Na kožené či hrubé plátěné kabáty sahající až ke kolenům se připevňují kovové destičky překrývající se jako šupiny. Tak vzniká šupinové brnění. V některých částech Lesní říše se později objevuje kožená halena pošita kovovými kroužky či řetízky.

Objevuje se nový typ přilby – přilba kónická s nánosníkem – výstupkem na ochranu nosu a hořejší části obličeje. Přilba se v horní části zužuje a končí špičkou nad temenem hlavy.

Od roku 127/9 zbroje na prsou bývají zesíleny plechovým plátem, čepele mečů dosahují až 100 cm.

Kolem roku 131/9 objevuje se poprvé oděni z drátěného kroužkového pletiva, kroužky jsou navzájem spojovány, jsou pružné, elastické. Toto brnění nebránilo rytíři v pohybu. Vážilo 10-20 kg podle

vyrobce. Součástí zbroje se stává i krytí hlavy kroužkovou kapucí pod přilbou a drátěné punčochy, které chránily nohu i chodidlo. Střih této zbroje je později nahrazen kroužkovou suknicí a kalhotami, rukávy jsou ukončeny pěstnicemi - palcovými rukavicemi pošítymi kovovými plíšky.

V této době tvoří těžká jízda definitivně jádro vojska a při řadovém útoku rytířů těsně vedle sebe zcela jednoznačně poráží jízdu lehkou. Nyní si již rytíři oblékají varkoč – dlouhou košili či plášť bez rukávů, sahající pod kolena. Stejně tak podobně v barvách svého pána, či své jednotky se oblékají pěší části vojska, což jednoznačně vylepšuje taktické a bojové možnosti armád, protože je jasné, kdo je kdo. Zatímco v dřívější době se vojáci poznali spíše podle podobných rysů zbrojí a zbraní, nyní to mají v bitvě jednodušší a přehlednější.

Novinkou posledních třiceti let jsou zbraně s více čepelemi, které se sice objevují již dříve, ale pouze ve výzbroji Nilmarských panterů. Nyní se dovednost těchto zbraní dostává i mezi veřejnost. Kolem roku 150/9 bývalo zvykem mnoha hejsků honosit se nošením takových zbraní. Bohužel se nezdálo, že hnání vlastní pýchou nebo alkoholem, účastnili se různých bitek, kde byla jasně prokázána jejich neschopnost ovládat takové zbraně. Ve většině případů způsobili smrtelná zranění či zranění s trvalými následky sobě a někdy neúmyslně i svému nejbližšímu okolí.

Na závěr jest třeba dodat, že v roce 154/9 je stav zbraní a zbrojí na takové úrovni, jak byl popsán výše. Jen v posledních několika letech se začaly objevovat pokusy o využití plátových částí zbroje. Zatímco využití kovových nátepníků a náholenic je již vcelku běžné, problémy s kovovou ochranou trupu dosud nebyly spolehlivě vyřešeny. Pravdou je, že plátová ochrana ramen a trupu je mnohdy účinnější, ale praxe ukázala, že oběť, oblečená do hrudního pancíře, zasažená magickou střelou nemá žádnou šanci na přežití. Odborníci se shodují pouze v tom, že jednolitá plocha kovu v těchto partiích těla způsobuje takové lokální nahromadění energie, které doslova roztrhá hrud' nositele. Není však jasné, co jest příčinou. Destičkové a kroužkové zbroje tyto problémy nezpůsobují. Stejně tak ochrana ramen a krku z plátů kovu dokáže po zásahu magickou střelou nositeli doslova rozervat krk a přivodit tak jeho okamžitou smrt. Proto se tyto části "moderní" zbroje nesetkaly s kladným ohlasem u veřejnosti.

Gabriel z Galoranu